

РЕШЕНИЕ

№ 1321

гр. София, 02.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 10 състав, в публично заседание на 17.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Стоянова

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Емил Георгиев, като разгледа дело номер **12427** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. чл. 84, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците.

Образувано е по жалба от Х. З., роден в Ислямска Република А., вероизповедание мюсюлманин сунит, етническа принадлежност пушун срещу решение № ВР-17/19.11.2020 г. на интервюиращ орган от Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците последващата молба на чужденеца за предоставяне на особена закрила не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила. Излагат се доводи за постановяване на решението при съществено противоречие на административно производствените правила – основание за оспорване по чл. 146, т. 3 от АПК. Претендира се отмяната на обжалваното решение.

Ответникът – интервюиращ орган от Държавната агенция за бежанците при МС изразява становище за неоснователност на жалбата.

Прокуратурата дава заключение за неоснователност на жалбата.

Съдът, като обсъди становищата на страните и доказателствата по делото и направи проверка на основание чл. 168, ал. 1 на законосъобразността на оспорения административен акт и на посоченото в жалбата основание по чл. 146, т. 3 от АПК, приема за установени следните обстоятелства по делото:

За първи път чужденецът е поискал да му бъде предоставена закрила с молба от 20.08.2020 г. С решение № УПП-94 от 01.09.2020 г. на интервюиращ орган от Държавната агенция за бежанците е отказано предоставянето на статут на бежанец и

хуманитарен статут на чужденеца. Решението е влязло в сила.

За втори път чужденецът е подал молба за международна закрила с № УРИ-10540-0-1496/02.11.2020 г. С посочената молба, последваща по смисъла на §1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на Закона за убежището и бежанците, чужденецът иска да бъде допуснат до производство по предоставяне на международна закрила. Интервюиращият орган от Държавната агенция за бежанците не е допуснал последващата молба на чужденеца до производство за предоставяне на международна закрила предвид обстоятелството, че чужденецът е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход (чл. 13, ал. 2, т. 4 от Закона за убежището и бежанците).

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в съответствие с чл. 152, ал. 1 от АПК, в преклузивния срок по чл. 87 от Закона за убежището и бежанците, подадена е от надлежна страна по чл. 87 от Закона за убежището и бежанците и е допустима. По същество, същата е основателна по следните съображения:

Производството пред административния орган е било образувано на основание чл. 76б от Закона за убежището и бежанците, регламентиращ процедурата по предварително разглеждане на подадена последваща молба за международна закрила. Подадената от Х. З. молба несъмнено е последваща по смисъла на §1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на Закона за убежището и бежанците. Директива 2013/32/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 26 юни 2013 г. относно общите процедури за предоставяне и отнемане на международна закрила, регламентираща в чл. 33 недопустимите молби, като съобразно чл. 33, параграф 2, б. „г“ държавите членки могат да приемат, че една молба за международна закрила недопустима, ако молбата е последваща молба, когато не са се появили или не са били представени от кандидата нови елементи или факти, свързани с разглеждането на това дали кандидатът отговаря на условията за лице, на което е предоставена международна закрила по силата на Директива 201/95/ЕС. Приетата норма в българското законодателство е тази по чл. 76а от Закона за убежището и бежанците, съгласно която преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2, т. 4. Именно тази преценка е била направена и от интервюиращия орган в Държавната агенция за бежанците. Независимо от спазването на тази норма от административния орган, същият при постановяване на решението си не е спазил нормата на чл. 58, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците. Действително, нормата на чл. 76б от Закона за убежището и бежанците не предвижда провеждането на лично интервю с чужденеца, както и в посочените хипотези на чл. 76в от Закона за убежището и бежанците, чужденците не се ползват от правата по чл. 23, ал. 1, чл. 29, ал. 1, т. 8, чл. 29а и чл. 58, ал. 7. Посочените обстоятелства, несъмнено, обаче не изключват приложимостта на общите правила по раздел I, глава VI от закона, включително и приложимостта на чл. 58, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците, съгласно който на чужденеца, заявил желание да кандидатства за международна закрила, се дават указания относно реда за подаване на молбата. Съобразно текста на чл. 76б, ал. 1 от Закона за убежището и бежанците интервюиращият орган взима решение по подадена последваща молба за закрила въз основа на писмени доказателства, предоставени от чужденеца. При съобразяване на приложимата норма на чл. 13, ал. 2, т. 4 от Закона за убежището и бежанците, тези

писмени доказателства следва да са свързани с нови обстоятелства, относно личното положение на чужденеца или ситуацията в страната му на произход. От събраните по делото доказателства, включително от мотивите на обжалваното решение не се установява обстоятелството на изпълнение на задължението на административния орган по чл. 58, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците. Настоящата инстанция съобразява и обстоятелството, че в случая е налице и нарушение на гаранцията по чл. 10, параграф 1, б. „а“ от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки. Съгласно посочената норма всички кандидати за убежище преди разглеждането на тяхната молба за убежище трябва да бъдат информирани относно процедурата, която се прилага относно правата и задълженията им по време на процедурата, както и относно последствията, които могат да произтекат от неспазването на техните задължения или отказа да сътрудничат на органите на език, за който има разумни основания да се счита, че те разбират. Те са информират за сроковете, както и за средствата, с които разполагат за изпълнението на своето задължение да предоставят документите, които са посочени в чл. 4 от Директива 2004/83/ЕО. Тази информация им се предава в срок, за да е възможно те да упражнят правата си, които са гарантирани от директивата, както и да могат да изпълнят задълженията си по чл. 11. Действително, предвидената процедура по чл. 76б от Закона за убежището и бежанците не изисква провеждането на лично интервю с кандидата за международна закрила, на това лице не се предоставят и правата по чл. 29, ал. 1, т. 1 от закона (в хипотезите, посочени в чл. 79б, ал. 1, т. 1-2), но същият не може да се счита за лишен от правото по чл. 58, ал. 5 от Закона за убежището и бежанците, както и от гаранцията, предоставена му по чл. 10, параграф 1, б. "а" от Директива 2005/85/ЕО на Съвета от 1 декември 2005 г. относно минимални норми относно процедурата за предоставяне или отнемане на статут на бежанец в държавите членки. При съобразяване на това обстоятелство, обжалваното решение следва да бъде отменено като незаконосъобразно, с оглед на естеството на акта, който не позволява решаването на спора по същество, преписката следва да бъде изпратена на съответния компетентен орган от Държавната агенция за бежанците за изпълнение на указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на това решение. Едновременно с това тази съдебна инстанция съобразява и обстоятелството, че при условието на изпълнение на посочените по-горе правни норми (които, обаче не са изпълнени), решението на административния орган би могло да са определи като законосъобразно, доколкото действително в подадената последваща молба Х. З. не се позовава на нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му на произход.

Като взе предвид направените фактически и правни изводи и на основание чл. 173, ал. 2, предложение второ от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № ВР-17/19.11.2020 г. на интервюиращ орган от Държавната агенция за бежанците при МС, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците последващата молба на Х. З. за предоставяне на особена закрила не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила, като незаконосъобразно.

ВРЪЩА делото на интервюиращ орган в Държавната агенция за бежанците за за изпълнение на указанията по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на това решение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на касационно обжалване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: